

Men det er jo ikke pointen. Det, der er pointen, er: Skal Danmark fortsætte med at give bistand til nogle regimer, som på ingen måde har nogen politisk vilje til at gå mod et demokrati, til at opretholde eller overveje at overholde menneskerettighederne, eller hvad?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Nu skal man ikke tro på alt, hvad man læser, og når Berlingske Tidende siger, at der er holdningsflimmer, mener jeg, at de tager fejl.

Så vil jeg gerne vende tilbage til konsekvensdiskussionen, som vi åbenbart skal løbe ind i tit og tæt. Altså det kan jo ikke være konsekvens for konsekvensens skyld, men det må jo være, fordi det gavner noget, at man er konsekvent.

Hr. Jens Hald Madsen spørger, om vi skal fortsætte dansk bistand til regimer, der ikke har vilje til at overholde menneskerettigheder eller demokrati. Hvis hr. Jens Hald Madsen tænker på Uganda i denne her forbindelse, vil jeg bare sige, at Uganda har vist meget stor vilje og har også vist meget stor fremgang på de her områder.

Og så vil jeg også sige igen, at når vi er i de her lande, er det altså, fordi vi støtter denne her udvikling, og i Uganda har vi blandt andet gjort det ved at støtte den fri presse, parlamentets arbejde og menneskerettighedsgrupper.

Så vi går altså ind i de her lande, fordi der er problemer med netop de ting, som hr. Jens Hald Madsen fremhæver. Så derfor vil jeg sige: Nej, vi skal ikke trække al vores bistand ud dér, hvor der er problemer med menneskerettighederne, for grunden til, at vi er der, er netop, at der er problemer.

Jens Hald Madsen (V):

Det, det handler om, er, hvorvidt man har respekt for de advarsler, som vi giver. Som ministeren selv har bekræftet, har den danske regering gang på gang på gang givet advarsler på grund af deres adfærd, for deres manglende vilje til at opretholde og gå mod en retning, der hedder demokrati og overholdelse af menneskerettighederne.

Det, som udenrigsministeren giver udtryk for, som Venstre er utrolig enig i, er, at man jo ikke kan sende advarsler ud, samtidig med at man udskriver checks. Man kan ikke blive ved med at sende advarsler, hvis ikke de har nogen konsekvens eller nogen effekt.

Hvis man overhovedet har noget mod til at sende advarsler, betyder det jo også, at hvis der ikke bliver lyttet til de advarsler, skal det jo have en konsekvens. Og jeg har aldrig nogen sinde fået svar fra ministeren på, om det skal være 50 advarsler, om det skal være 100 advarsler, før ministeren vil sige, at nu må det være nok.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg har en fornemmelse af, at vi har haft denne her diskussion for nylig, og jeg vil bare gentage, hvad jeg også sagde dengang, da hr. Jens Hald Madsen spurgte om det samme: Jeg vil ikke sætte tal på advarslerne. Jeg vil se den konkrete diskussion og vurdere ud fra den. Og når vi her taler tilsyneladende ud i den blå luft om det ene og det andet bare sådan generelt, vil jeg overhovedet ikke tage stilling. Jeg vil tage stilling til den konkrete situation i det konkrete land, og jeg vil ikke her i Folketingssalen sige, om det er 50 eller 100 advarsler. Det er fuldstændig uinteressant. Spørgsmålet er: Tror vi, der er perspektiv i det, vi gør, eller tror vi ikke, der er perspektiv i det, vi gør? Og jeg tror, at i de lande, jeg har nævnt, er der perspektiv i det, vi gør.

Jens Hald Madsen (V):

Så lad mig være helt konkret: Hvor lang tid vil ministeren acceptere, at Zimbabwe har et regime, som ikke respekterer menneskerettigheder, som eksproprierer jord? Hvor lang tid vil ministeren fortsætte med at sende bistand til Uganda, så længe de har 9.000 soldater i Congo og ignorerer vores advarsel? Hvor lang tid skal der gå?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Det kan godt være, det her bliver enerverende at høre på, for som jeg siger, vil jeg tage stilling i den konkrete sag, og jeg vil ikke sige, hvor lang tid, om det er 1, 2, 3 måneder. Det, der er spørgsmålet, er: Er der perspektiv i den bistand, vi giver? Og det er der, både i Zimbabwe og i Uganda. Der er endda meget godt perspektiv i den bistand, vi giver til Uganda. Og den, vi giver til Zimbabwe, er altså – vil jeg gerne gentage – til aidsramte.

Derudover vil jeg gerne sige noget lidt bredere om, hvad det er, der sker i regionen for øjeblikket, og det er derfor, der er perspektiver i forhold til Uganda: Der er måske netop ved at vise sig en situation, hvor vi kan få en fredsafta-